

# Se, de snakker ikke

Bergens Tidende 9. sep. 1996

Forfatter: SIRI SKJOLD LEXAU

Natasja Askelund er ikke den som lager pusete bilder av små myke

babyer. Hun har et undersøkende, nysgjerrig blick for hvordan små barn egentlig ser ut. Her dreier det seg ikke om kunstnerens idémessige forhold til motivet, men om det budskap som formidles fra motiv, gjennom billedflaten og ut i det mentale rom. På en forbløffende måte makter disse barneansiktene å overskride det materielle sjiktet som representeres av lerret og maling. Mange av motivene bygger på det emosjonelle aspektet ved det å betrakte et nyfødt, lite under. Et nytt menneske er fullt av usynlige hemmeligheter, men her er det disse små individene som har kontrollen. Det er de som bestemmer hvor mange hemmeligheter de vil avsløre. Askelunds babyportretter viser en nær fortrolighet med så vel det vakre som det groteske ved barnekroppens anatomi. Hun har ikke bare betraktet barn, hun har studert dem. Bildene formidler også inntrykket av en uredd kolorist som med sikker hånd underbygger det kunstneriske budskapet med bruk av komposisjonelle virkemidler. Her er sterke fargemøter som gjør motivverdenen ekstra spennende og fargerik, i bokstavelig og overført betydning. I barnas materielle verden er det bursdagskaker, snille kyr og hoppetau. Men barn deler også en emosjonell verden som voksne bare glimtvis og gjerne i ettertid får del i, en verden der fantasi og virkelighet blandes på en helt annen og dramatisk måte enn man kanskje tror ved betraktning av barns tilsynelatende bekymringsløse lek. Denne frodige dynamikken understrekes ved at fargen er dramaturg og iscenesetter. Figurene er tegnet med kraftig konturstrek, noe som understreker både likhet og forskjell, gjentakelse og kontrast. I noen bilder danner personfremstillingen et repeterende mønster, i andre er det nettopp ulikheter som settes opp mot hverandre.

Spesielt bildene "Guttebarn" og "Småunger" setter fokus på individ og individuelle forskjeller, noe som særlig kommer frem i babyportrettene. Vekst og sosial tilpasning har gjort de større barna mer innbyrdes ensartede, de har likt utseende og gjør de samme tingene i felles lek, som i "Virre Virre Vapp" og "Two of a kind".

Utstillingen er markant og severdig, dessuten utradisjonelt hengt. I et sammensurium av motiver og formater finnes en interessant vev av temaer som gjentas i en musikalsk rytme av brudd og refrenger.

ANMELDT AV SIRI SKJOLD LEXAU Se, de snakker ikke

© Bergens Tidende